

WILD VLEES

CELIA LEDOUX

WILD VLEES

Uitgeverij
**VRJ
DAG**

© 2015 – Celia Ledoux & Uitgeverij Vrijdag
Jodenstraat 16, 2000 Antwerpen
www.uitgeverijvrijdag.be

Omslagontwerp: Evelien Chiau
Omslagillustratie: Carmen De Vos
Vormgeving binnenwerk: theSWitch
Foto auteur: Carmen De Vos

NUR 301
ISBN 978 94 6001 335 5
D/2015/11.676/261

e-boek
ISBN 978 94 6001 337 9

Steve McQueen: Stupid.
Tears begin to roll down Ali Mc Graw's face.
Steve McQueen: Why didn't you tell me?
Ali Mc Graw: There wasn't any way to explain it.
Steve McQueen: Yeah.
Ali Mc Graw: You sent me to him.
What do we do?
Steve McQueen: ... We keep going.
Ali Mc Graw: Are we going to make it?
Steve McQueen: Hell, I don't know... but we sure gave it a run.
Ali Mc Graw: Whatever happens... we're going all the way.
Steve McQueen: Yeah, why not? We're the good guys.
Ali Mc Graw: I guess we are.

Niets van deze uitgave mag door middel van elektronische of andere middelen, met inbegrip van automatische informatiesystemen, worden gereproduceerd en/of openbaar gemaakt zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Inhoud

DONNA

Een hoofdstukje seks en drugs	11
Meer dronkenschap	17
Hoofdpijn, vragen en beslissingen	25
Broeien in de metropool	33
Na de seks de andere verhalen	40
Musto	44
Donna en Ben	51
Lievelingswoorden	57
Vooruitgang	62
Wildernis en quarterbacks	69
Nieuwshonger	76
Als je Tim Van Dycke googlet	82
Ballen als een olifant	94
De ziener	100
De vriendelijke inboorlingen	104
Nattigheid	112
Het klooster	121
Stephen en de Tuin van Eden	130
Donna begint te broeden	133
Huizen en echtgenoten	138
Eetlust en racen	149
Wurm en het Reptiel	157
Klimmen met een zwellend lijf	167
Een sprookje	176
Chopin	192
Een relatie als een ander	194
Lucas	201
Ongedierte en naderend onheil	218
Stuipen	224
Beestje	227
Bloeden	232
Einde	254

CLARA

Call me	16
The final countdown	31

My mama said	37
Friends are forever	54
If you wish upon a star	60
Money can't buy me love	64
Then I saw his face/ now I'm a believer	79
It feels like the first time	85
Lucy in the sky with diamonds	92
Calling on the telephone	98
Mrs Jones	102
Angel	107
I walk the line	117
Oh kiss me goodbye	127
Dream a little dream of me	132
The sound of silence	136
I'll stop the world and melt with you	140
More than words	153
Ma chambre a la forme d'une cage	172
Papa was a rolling stone	189
You can go your own way	193
Wild Thing	196
It's getting hot in here	208
Fight the Power!	216
I'm your man	221
I'm keeping my baby	226
All I'm asking you for is to be my baby	249
We are family	251

TIM

Mercedes	47
Sean en Tim	88
Allez, gast!	206

LUCIE

Lucie gaat op excursie	23
Lucie gaat ervoor	42
Lucie zoekt naar antwoorden	66
Lucie gaat naar de dokter	73
Lucie vindt een soort van evenwicht	105
Lucie viert Kerstmis	114
Lucie kleedt zich aan	152
Lucie maakt een reisje	163
Lucie doet een belletje	199
Lucie vindt evenwicht	212

DEEL I

Mise en scène

(*Hou vol. De boel komt zo op gang.**)
 (**Stiekem gebeurt hier al vanalles.)

DONNA

Een hoofdstukje seks en drugs

Ik heb in die kneuterige hoofdstad, totaal boven zijn krachten gegroeid, Sinéad gezien. We hebben vandaag de eindpresentatie afgewerkt voor die vetklep van een Grote Leider. Ik liet Sinéad het woord voeren, ze denkt dat dat iets betekent. Na een half jaar voetveeg spelen verdient ze dat gewoon. Bovendien valt de Grote Leider op dik, kon ik zitten neuspeuteren en deed het Sinéad pootjes geven van dankbaarheid zonder één cent bonus-kost – win-win-win.

Einde job, tijd voor een feestje. Of wat Sinéad onder feesten verstaat. ‘Tonight I’m gonna show ya a good time,’ zegt ze. Het kneusje.

Deze plek heeft ze dus gekozen. De *bijna*-jetset. Een bende grijze muizen waar het gebrek aan talent van afdruipt. Te veel ideeën, te veel uitgaan, te weinig actie, te scheve tanden, beginnende bierbuiken. Ik kijk onopvallend op mijn telefoon, open de spiegelfunctie, check of ik niet opeens heel lelijk ben geworden en pijnloos tussen hen pas. Maar alles is zoals het was. Lang haar, ogen waarmee je wat gedaan krijgt. Ik sta scherp. Misschien té scherp. Een spiegelbeeld dat voldoet maar, ik maak mezelf niets wijs, verre van perfect is. Elke dag moisturiser, serum eronder, een goede foundation, een minimum aan haarverzorging: dat is nauwelijks genoeg. Het Concern wil het beste uit mij halen. Eén van mijn slogans, uitzonderlijk genoeg was hij bijna waar. Maar controle op alles houden lukt niet. Mijn werk is zelfs voor mijn niveau inventief, mijn lijf zelfs tussen trophy wives geweldig. Mijn gezicht is binnen onze klasse gewoon redelijk. Het is niet anders.

Lamme Tony, mijn eminente baas (licht op zijn retour maar nog heel functioneel drankzuchtig) zegt me op een dag: ‘Jij zou prima zijn voor litigatie als je dat uiterlijk niet voortdurend

vergat.’ ‘Het gaat om respect, Donna,’ zegt hij, ‘Om kunnen. Weinig mensen hebben het, jij hebt het; verzorg dat. Cultiveer het.’ Ik schrik me inwendig de pleuris dat mensen dat merken – dat zelfs hij dat merkt – maar ik rol mijn hemdsmouw op mijn gemak wat hoger, leun in de stoel en zeg tegen die terugwijkende haarlijn van hem ‘Tone jongen, dat is borderline corporate harassment, weet je dat?’ en hij klapt verdomme in zijn handen, lacht smakelijk en zegt: ‘Echt een consultancywifje! Maar je zóu het kunnen, Donna.’ Hij heeft waarschijnlijk een punt maar ik vertik het. Ik heb werk genoeg met mezelf zonder dat smekende van litigatie. Laat de klant maar smeken om mij te mogen betalen.

Misschien moet ik Sinéad de litigatie in sturen met haar zijden bloesjes, Diorstrikjeshakken en it-bags. De Grote Leider heeft niet helemaal ongelijk: voor zo’n dik wijf ziet ze er nog aantrekkelijk uit. Hoe ze daarnet in zijn hal met haar handen stond te praten, my god. En maar rinkelen met die namaak-Chanel rond haar dikke poten. En hij maar grijnzend knikken met zijn gore spleetogen, gehypnotiseerd door die bubblegumlippen, die te grote nepparels, die roze blouse. Mens, hoe hard kan je wijvenmeter in het Miss Piggy doorslaan?

Ik zou het niet kunnen. Maar dat zeg ik niet. Ik zeg dat ik het niet wil. Ik ben een geweer. Strak in ’t pakje, de colt van het Concern (die klinkt goed, die moet ik onthouden). Een drone klievend door de economische stratosfeer. Toen hij me in mijn trouwjurk zag en ik vroeg ‘Mooi?’ antwoordde zelfs Lucas, die zo graag het juiste zegt op het juiste moment ‘Knap. *Interessant.*’ Punt voor mezelf dat ik niet huilde. Interessant. Het irritantste compliment dat een vrouw kan krijgen. Ik krijg het vaak. Maar waartegen ruil je het? Leeghoofdig en superknap in doos twee?

Mijn vuist knelt om het martiniglas en ik word bang dat het gaat springen in mijn hand. Kijk rond, Donna. Relax. Je bent

hier om tijd te verliezen, zoals iedereen in de tent. Swingen met de smartphones, businessjasjes aan, Vuittontasjes aan de voorarm. De expats vallen nauwelijks te scheiden van de oosterlingen met hun blingobsessie. Wie als internationale huurling niet on the move blijft, krijgt de lokale vlooiën. Nooit settelen. Bewaak jezelf.

Stiekem had ik na een half jaar onder mijn vleugels beter verwacht van Sinéad. Denk even na, trut. Drop een stelletje mooie jongens voor de hoteldeur. Een briefje ‘Amuseer je’ erbij voor de lol. Wil ik sightseeën na weer vijf weken 24/7 sleutelen om een natie een nieuw denkproces aan te leren? Nee: dan moeten de gedachten uit je kop, het melkzuur uit je spieren. Ik sluit mijn ogen en stel me voor hoe drie mooie jonge Aziatische hardbodies op Sinéads romig kronkelvel klaarkomen. Ik had het moeten afwijzen – seksschandalen wil het Concern niet en de collega’s azen erop om me in diskrediet te brengen. Maar met de geste had ze zich gered.

De jongens proberen het wel eens. Voor de deur hangen, grijns, fles champagne, knoopje te veel open. Nooooit op ingaan. ‘Niet schijten waar je eet, Donna.’ (Tony, kortaf, toen hij me op onze eerste gezamenlijke missie scheef zag kijken naar zo’n Concernpsychootje met brede schouders). Ik laat zo’n jongen binnen, drink braaf vier glazen, knik over de kwartaalcijfers terwijl ik iets te veel dij toon. Goddamn. Moeilijk! Die cijferbijters van mij onderhouden hun lijf. Ik stap daarna soms in impuls naar buiten, vind een jongen, een man, een lijf, we gaan naar een hotel in een categorie tussen luizen en bekenden of ik laat me zó nemen, achter een hoek. Soms vragen ze geld, vaak niet. Hoofdzaak: anoniem. Meestal blijf ik binnen met de minibar, wat porno en mijn fantasie. Streel mijn eigen vel. Het is nog strak. Nog wel.

Sinéads bling rinkelt de dromen weg. Door de bassen en lichte drankroes is het moeilijk focussen, maar ik forceer me voor de zekerheid. Pricing Procurement... Risk Regulation... nee, aan dat geratel mis ik niks. Ik kijk. Haar zachte worstjesvingers gemanicueurd elegant, haar ogen groot en rollend. Sinéad zit nog in de job. Ik knik traag en intens. Misschien op de foute momenten, wat geen zak uitmaakt. Ze trapt erin zoals de klanten en de mannen, licht op, recht haar rug. Denkt dat het een stap dichterbij betekent bij 'senior' voor haar titel, duizend flappen per maand meer, wat extralegale voordelen. Mijn rechtse wil uithalen naar die bubblegumlippen, die wipneus. Doe iets nuttigs met je leven, kind. Scharrel een jongen op. Kanaliseer dat zaterdagavondgeil. Draai hem binnen voor mijn neus. Kies een Aziaat. Gespierd en vlotjes en macho en glad. Ik gooi mijn glas achterover. Ik heb altijd een Aziaat willen neuken.

Wanneer de bassen trager worden, de lichten dimmen en de koppeltjes zich vormen, zwijgt Sinéad en kijkt ongemakkelijk rond. Naast ons wiegt een meisje naar een man in pak. Karamelhuid, haar handen heffen lange permanentkrullen boven haar nek, glitterjurkje. Kinnetje naar voor, hals naar achteren, mondje open, ogen halfdicht. Gezichten scannen mekaar op tien centimeter in wat stilte kon zijn maar toevallig pompend lawaai is. Op 'ga je mee?' komt hoogstens per ongeluk 'ja'. Daarom zuipen nette internationale huurlingen zich routineus in coma van London tot Singapore. Zonder goedkope lines in de paardans krijgt alleen chaoszuipen je een vreemd bed in.

Misschien ben ik zelf te ver heen. Uiteindelijk staat de financiële elite niet om haar sprankelende conversatie bekend. Wij worden niet per woord betaald. Als wij binnen stappen, koop je geen kennis maar de belofte van zekerheid. Die horen we uit te stralen. Nagelnieuwe maatpakken, ronkende titels en een corporate brand presentatie: alles toont vleesgeworden

succes. Wij zwijgen goed, zelfs op de heftigste momenten. Juist dan. Zeker is mijn business een bubbel en de regenboog erin een reflectie, maar makkelijk is het niet. Dat hoor je me nooit zeggen.

De pose kruipt in je vel. Zoveel CEO's leunen achterover in hun stoel. Verzadigde katerblik, hemdsmouw omhoog, ogen ietsje geknepen. Het duurde jaren eer ik de billen loste: niks speciaals, ligt niet aan mij, geen drama in de lucht. Mr Fat Cat vindt zijn hoekkantoor en dik tapijt gewoon conversatie genoeg.

Ik praat wél in mijn hoekkantoor. Geef opdrachten, zet pionnen in waar ze zichzelf overstijgen en mij niet. Overachiever, vinden de andere VP's. Ik besef vooral dat de luchtbel straks springt en wij van onze verdieping ver kunnen vallen. Elke morgen speur ik mijn gezicht af. Ben ik al op weg naar beneden? Sinds de journaliste zich in mijn leven vrat als een teek in mijn vel, zegt er altijd iets: reken maar van ja, Donnaatje.

CLARA Call me

Ze belt weer niet terug, Donna. Het viel te voorspellen, maar elk jaar hoop je toch dat het eens gewoon kan. Ik zou beter moeten weten.

DONNA Meer dronkenschap

Lamme Tony. Saaie Tony. Noem hem hoe je wil. Hij was ooit mijn mentor. Al was hij niet competitief genoeg voor CEO, hij werd toch mooi COO van een van de grootste partnerfirma's van het Concern. Tony zegt: als er niks geniaals opkomt, zwijg dan en ik verzeker je dat je de slimste in de kamer lijkt. Testen durfde ik het nooit, maar vanavond merk ik dat een zwijgssessie werkt. Sinéads vingers bibberen en ze checkt steeds vaker mijn gezicht. Wat denkt ze, wat voelt ze, wat vindt ze. Ik schuif niet eens het toilet in voor een lijn tussendoor, haar bekijken is te leuk. Niet slim, want van een slecht onderhouden high crash je hard. Ik voel me zinken tussen de goedkope stank van de laatste Hugo Boss en de legbatterij dansers.

Elk pak leest als loonstrook plus extralegale voordelen. Corporate fitnessabonnements zijn hier standaard, dat zie je aan de lijven. Elke avond rennen ze zich een rood aangelopen puffend hoofd onder een breedbeeld-tv, gluren in de spiegels eronder – zie ik er effe goed uit zeg! Dan de nacht in overgeprijsde cocktails zuipen, lamgezopen een gefrituurde hap binnengooien, de volgende dag weer de existentiële weegschaalvraag waar toch die kilo's vandaan komen.

Ik heb niets meer te vergeten. Mijn plek is comfortabel. Extra beenruimte, personal assistent. De drukte van het after-business-school-entrylevel herinner ik me nauwelijks nog. Ik krijg nog weinig onverwachte mails, en als ik ze zonder commentaar met een vraagtekentje forward naar de superieur in kwestie, houdt zo'n garnaal daarna zijn bek. Voor mij wordt COO misschien een tussenstation, geen eindmeet. Nooit een eindmeet. Ik blijf weg van mijn floor-to-ceiling-ramen die me bibberbenen geven, maar kan focussen op dagelijkse professional drinks en de plasmaschermen met eindeloze statistieklijntjes die verslag

uitbrengen van geld dat binnen stroomt – en ons geruststellend zelden weer verlaat. Alleen die journaliste, die moet ik kwijt. ‘Alles is politiek,’ zegt Tony. Het klinkt vermoeid. Toch verzekert ik je, binnen de twee jaar pensioen valt die dood van ellende. Kleinkinderen en een jacht aan de Perzische Golf kunnen het gat dat het Concern slaat niet vullen. Ik zeg hem dat niet. Bij Tony kan ik zwijgen.

In de maandelijkse vergadering is het Tony die de Vice-Partnercijfers vergelijkt rond een ovalen tafel zonder hoofd, met uiteinde. Zolang hij me met zo’n halve knipoog naast zich wenkt, durf ik adem te halen. Tony’s stembuiging verandert bijna onmerkbaar. De slechtste cijfers haspelt hij binnensmonds af. Ben je vier maand op rij de slechtste presteerder, dan mag je even nablijven, loop je na een korte meeting buiten, kan je roemloos ministerieel adviseur worden, weet de hele zondagse leisure club binnen 48 uur van je falen.

De dreiging is niet nieuw, maar wel veranderd. De Jij Komt Niet Verder Dan Manager In Een Shitty Bankkantoor-shootergame van de afstudeerjaren werd politieke schaaak op managersniveau, strategische gesprekken als directeur, sluip-schutterdreiging als Vice. In het spel was ik nooit goed, dus ik werk als een opgespoten renpaard. Ik ben nog steeds grootste kanshebber om Tony’s kantoor over te nemen, maar de illusie van veiligheid heb ik niet meer. Ik wil niet meer even ver komen als de Grote Systeembewaker. Ik vraag me af of hij wel bestaat. Of er iemand ergens wél met een droomloze glimlach inslaapt binnen of boven het Concern. Ik kap dag na dag verder aan mijn vuile adertje vol business en besef dat het op een dag zal droog vallen. Zo gaat dat.

Je denkt te veel, zegt Tim. Reflectie is voor has-beens, zegt Tim. Denken is niets. Je moet doen.

‘Doen? Wat doen?’ schreeuwt Sinéad lichtjes verontrust in mijn oor. Haar ogen staan als koplampen. Te veel coke. Niets liefje, zeg ik haar, je bent veilig. Niemand wil je rozige vlees vol parabenen en sodiumpyruylsulfataat. En hoewel mijn ogen op *Kill* staan, hou ik mijn lichaamshouding bewust ontspannen en geruststellend en dus knikt Sinéad, een beetje verward maar welwillend. Prooidiertje.

De gedachte aan Tim maakt me week in de onderbuik, zelfs voelbaar doorheen het crashen. Ik verlang de laatste weken buitenproportioneel naar hem, kijk onrustig rond, zie niets dat in de verte voor hem kan doorgaan. Geen Burt Lancaster, geen Steve McQueen, niets zo mooi en sekseloos als mijn eigen man Lucas zelfs, niets waarmee ik ooit zo’n ondraaglijk steriel echtelijk seksmoment onder hem heb opgevrolijkt. Ik sluit mijn ogen en bid tot het niets waarin ik geloof om me een stevige vent op te sturen, goed met de handjes, iets te veel passie in zijn klotten. Iets als ik, in ’t mannelijk. Iemand als Tim, die me wél verdraagt.

Ik ben klaar om te vertrekken. Te veel toxines in het werk de laatste tijd, en ik ga dat uitzweten. En niet in zo’n pussy den-nensauna met aromatherapie of zoutkristallen. Ik ga into the wild. Hardcore. Morgen pas, maar ik heb me vandaag al op ontsnappen gekleed in onverwoestbaar ruw gevechtstenu. Niet goedkoop, dat spul. Al kan tegenwoordig alles gemaakt zijn door halfblind gewerkte sweatshopchineesjes met prutsmateriaal in hun minipoten. Sinéad had me vreemd bekeken. Hier, kijk, trut: het juiste logo. Discreet in een benedenhoek, toon-op-toon ingenaaid, maar het staat er. Zie er ten minste de onbegrijpelijke cool van in.

Nog een bewijs dat ze niet in het Concern hoort. Concernvolk merkt dat soort dingen. Zij dragen Fred Perry, Burberry, golfmerkjes, maar appreciëren mijn streepje street cred. Iets te

stoere pakjes, kniehoge zwarte laarzen. De klanten en de bazen geilen erop en belangrijker: het klopt met mij. Ik doe niet aan smalltalk. Ik schuif aan, laat ze kletsen, wacht op stilte, leg de opties op tafel. Analyse en tough love. Hun firma gaat er bijna altijd aan en dat is een klopp voor het ego, recht in hun solar plexus. Anderzijds gaan ze met mijn aanpak meer verdienen en zitten voor het leven gebeiteld. Bijna elk ander werkt trager, faket bewondering, insinueert drie maand lang, laat ze zelf de conclusies trekken zodat de klant zich slim voelt. De resultaten zijn hetzelfde met meer uren op de meter. Mijn aanpak schrikt af, maar uiteindelijk trekt het de klanten. Ik doe het er niet om, weet je. Ik ben direct uit mezelf. Opdrachtgevers zijn niet meer gewend aan authenticiteit, zeker niet als ze hard aankomt. Het afscheid is na zo'n eerste gesprek altijd kortaf. En dan bellen ze toch. Altijd komen ze terug. De naturel trekt ze. Ze weten waar ze staan. Ze willen altijd meer. Ze noemen me soms een financiële domina, maar ik ben ook een koopje.

In het begin maakte het mijn supervisors nerveus. Alsof ik een advertentie was zonder Photoshop en bullshitslogans: dat doe je niet. Nu ze zien dat het werkt, genieten ze van mijn lef. En sinds Lucas aan mijn arm hangt, twijfelt niemand meer. Ik ben raar, maar ik hoor erbij. Al zal ik nooit golf spelen. I play dirty.

Mijn uiterlijk weerspiegelt die stijl. Korte battle dress. Alles erboven: niet uitzonderlijk. De benen eronder wel. Iets te dun nu, dat verandert wel met de vakantie. Ze schreeuwen om spiervlees. Alle butt clenches op het vliegveld ten spijt, wreekt een vergaderjob zich. Tim heeft geen onderhoud nodig, die loopt van set naar set, regelt en redt wie in de shit zit. Hij heeft een glimlach en jukbeenderen waaraan je een topcarrière ophangt, zelfs wanneer hij een paar weken niet hardloopt. Ik moet mijn gewicht bewaken. Meer dan jockeykilo's heb ik niet nodig.

Sinds ik ben afgefallen gaat alles makkelijker. Ogen lijken groter boven uitgesproken jukbeenderen, lippen zijn bijna pornografisch sensueel in een slank gezichtje. De duidelijke kaaklijn doet werkethiek vermoeden, maar polsen, vingers, enkels, taille zijn zo breekbaar dat mijn grove borstel wordt uitgebalanceerd. Mijn grootste concurrenten zijn geen genieën, ze hebben goed haar en brede schouders. IQ kan je delegeren, een bonus verdienen je met image.

Het stoot mannen niet af. Een van de partners in de firma traceerde mijn gouden kettinkje met één vinger langs de botjes in mijn décolleté. 'Ik kan met één hand alle lucht uit je lijfje jagen,' zei hij. Ieder zijn sekspraat natuurlijk, ik dacht daarna wel bij elke wip aan kippenkarkassen. Niet dat ik dat soort hogeropaffaires nodig had. Of wel. Ik vind neuken in ieder geval niet erg. Iedereen is slim in het Concern. Het verschil zit 'm of in je familie en bijhorende relaties, of in iets betere dirty talk en een strakker down under. Ik merk het nu zelf. Een enkele keer kan ik geen nee zeggen. Tijdens evaluaties van zo'n jongen herinner ik me of hij mijn haar om zijn vuist rolde, of ik mijn nek naar zijn mond richtte. Zo eentje ontsla ik zelden.

Ik moet toegeven dat het redelijk dronken gedachten zijn, en nu Sinéads taxi een omweg maakt langs het dikke-tapijtenkot waar het Concern me altijd te slapen legt, probeer ik hard om niet over het glitterjurkje te kotsen waarin ze als een worstje gepropt zit. Galliano, Valentino, Dolce & Gabbana. Zo'n merk dat te hard probeert, zoals zijzelf. Ik adem diep in en uit en Sinéads drankbedompte kwek buigt door de post-too-much-disco-fluittoon heen zeer empathisch af naar iets over parfums. In onderzoeken dropt ze ook altijd couture-referenties. Foute boel, frullie. Ik predik orakelend iets over verlangens, vrijheid en andere subversief-linkse onzin die ik waarschijnlijk heb gestolen van mijn lefto zusje Clara, wie Louis Vuitton aan de